

[Energiministeren]

ningsforslag nr. B 52, havde man undgået nogle af de problemer, vi kritiserer nu, men på den baggrund vil jeg gerne her have lov at fortælle, at når vi ikke kunne arbejde videre med det, der var foreslået dér, skyldtes det, at juristerne enstemmigt sagde, at den udformning, som forslagsstillerne havde givet refusionsordningerne i beslutningsforslag nr. B 52, simpelt hen ville være i strid med grundloven.

Det er som sagt regeringens mening, at CO₂-afgiften bør indføres i fællesskab i EF samtidig på et skattnetralt grundlag. Nu har det også været fremført i debatten i dag lige som under andenbehandlingen, at flere lande allerede har taget initiativ til at indføre CO₂-afgifter, og jeg har så sent som i dag, tror jeg, bl.a. hørt hr. Poul Nielson henvise til Tyskland. Men nu vil jeg så oplyse hr. Poul Nielson om, at det simpelt hen ikke er rigtigt. Forbundsregeringen i Tyskland har hele tiden afventet beslutningen i EF, og jeg kan oplyse hr. Poul Nielson om, at man så sent som den 12. december i år har besluttet ikke at indføre en national CO₂-afgift, men derimod hjælpe de andre lande inklusive Danmark med at presse på i EF for at få gennemført de fælles afgifter.

Der har været mange henvendelser fra diverse organisationer, som har advaret imod dette forslag. De har været grundigt behandlet i debatten.

Jeg vil nævne en af de ting, som jeg har undret mig lidt over ikke har fænet i debatten eller i pressen heller, og det er det kritikpunkt, som også Kommunernes Landsforening fremfører, nemlig den regionale favorisering af Københavnsområdet, som ligger i, at alle jyderne nu skal til at betale for det, de én gang har betalt for, så det også kan komme i Københavnsområdet. Det er en skævvridning, som jeg ikke bryder mig om.

Jeg vil sluttelig gerne gentage, hvad jeg sagde under andenbehandlingen, og hvad jeg også har fremført i et brev over for Energipolitisk Udvalg, at en af de frister, der var blevet indsat ved et ændringsforslag, beklageligvis ikke er mulig at overholde. Jeg har advaret om det; jeg vil gerne tilsige her, at vi selvfølgelig i Energiministeriet vil gøre alt, hvad der står i vores magt, for at gennemføre de ting, der bliver vedtaget i Folketinget, men jeg vil henvise til det, jeg har sagt i et skriftligt svar til Energipolitisk Udvalg, at den foreslåede frist for indførelse af

energisynt simpelt hen ikke kan overholdes. Selv hvis notifikationen skulle forløbe uden problemer, vil den i sig selv vare to måneder, og derfor er 1. marts 1992 ikke en realistisk frist.

Jeg håber, at forslagsstillerne på trods af vedtagelsen af teksten vil være positive over for, at der ikke her er tale om chikane fra ministeriets side, men en simpel overholdelse af tidsfrister for notifikation og for gennemførelse af det, der er foreslået. Vi skal nok få det gennemført, men fristen er for snæver.

Jeg skal ikke fordybe mig yderligere i de ting, vi har sagt mange gange, men blot henvise til de tidligere behandlinger og overlade det til skatteministeren nærmere at kommentere de rent afgiftsmæssige aspekter af lovforslagene. Jeg skal endnu en gang på regeringens vegne på det kraftigste opfordre til, at man stemmer imod samtlige de fremsatte CO₂-forslag.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Poul Nielsens hovedargument for den løvbuket, der ligger her, var, at Danmark skal gå i spidsen, at Danmark skal foregå med et eksempel til efterfølgelse i andre lande, og at det skulle være den egentlige baggrund for, at det haster så stærkt med at få gennemført disse CO₂-forslag.

Jeg vil gerne her slå helt fast, at Danmark ved at gå enegang ikke baner vejen for en større international udbredelse af miljøafgifter, men alene skader sig selv. Og det er der fire grunde til.

For det første er CO₂-udledningerne et globalt spørgsmål. Hver enkelt borger, hver enkelt virksomhed, hvert enkelt land må derfor konstatere, at dets isolerede bidrag ikke rigtig betyder noget andet end omkostninger for landet selv, da navnlig for Danmark. Den danske andel af verdens totale CO₂-udslip er 0,2 pct. – 0,2 pct. er det danske bidrag af det totale CO₂-udslip i verden. Hvem tror dog i fuld alvor på, at en sådan afgift har nogen som helst miljømæssig virkning i denne henseende.

For det andet vil etablering af forskellige nationale ordninger i de enkelte lande meget væsentligt besværliggøre indførelsen af et afgiftssystem fælles med EF. Hvis det ene land fritager stålværker, det andet land fritager turistindustrien og giver tilskud til brug af brunkul, det tredje land giver tilskud til decentral kraft-